

7149

SCHETSEN EN VERHALEN

VIT

Nederlandsch Schoolmuseum

Prinsengracht 161 bij de Prinsengracht

AMSTERDAM

HET LEVEN DER DIEREN

AAN

DE NOORDPOOL EN IN AFRIKA.

Naar het Fransch

VAN

P A U L B E R T

DOOR

R. E. DE HAAN,

Directeur der R. H. B. te Winterswijk.

AMSTERDAM. — W. VERSLUYS.

De olifant, zei hij, zal er spoedig uit zijn en zonder pijn sterven; een gewerschot, tot niets nut, zou de negers lokken, en deze zouden zich van de prooi meester maken.

Wij keerden zoo spoedig mogelijk naar de legerplaats terug, alwaar wij even vóór middernacht aankwamen. Onze paarden, niet gerekend het vervolgen van den olifant, hadden dien dag meer dan 60 mijlen afgelegd.

(S.S. BAKER, *Opsporing van de Abessynische bijvloeden van den Nijl.*)

De Rhinoceros.

De Afrikaansche neushoorn dieren hebben twee hoorns. Men brengt ze tot verschillende soorten, waaronder een witte. Het zijn allen brutale, woeste dieren, te allen tijde gereed ieder aan te vallen, die zich op hun pad vertoont.

De dikke huid verleent hun nog beter bescherming dan den olifant; met kracht voortgeschoten kogels stuiten er op af, en zoo zijn de neushoorns zeer gevaarlijke vijanden. Hoewel de huid van weinig waarde is, maakt men ijverig jacht op deze dieren en worden zij met eene zeker leedvermaak gedood.

Op zekeren dag, terwijl wij ons een weg baanden door het hooge, natte gras, temidden van hetwelk zich eenige doornige boompjes verhieven, verscheen er een vrouwelijke neushoorn, die mij met verbaasden blik aankeek, en langzaam op mij afkwam. Ik had niet dan een getrokken geweer van klein kaliber bij mij; mijn wapendrager bevond zich twintig pas achter mij met mijn nummer negen. Ik gaf hem dringende teekens, maar hij scheen niet van zins om mij te gehoorzamen. Eindelijk evenwel ('t was een moedige knaap) kwam hij aanloopen, wierp mij het geweer met toebehooren toe, en krom zoo vlug als een aap in een boom. Ik rukte het geweer uit de foudraal en zond den rhinoceros een kogel vlak in de borst. Het dier keerde zich om, vertrok, snuivende als een bruinvisch, en was weldra verdwenen.

Middelerwijl hadden de honden een anderen rhinoceros geroken, en jaagden dit dier naar de plaats, waar ik mij bevond.

Het kwam in snellen draf, met opgeheven kop en den

staart over het kruis geslagen, trotsch en schielijk aanloopen. Het scheen van zins mij aan te vallen, maar een kogel trof hem achter den schouder, deed hem op de knieën vallen, en wijzigde zijn voornemens; hij stond op en vertrok.

Niet twijfelende of ik had hem doodelijk getroffen, zette ik hem na; werkelijk vonden wij een neushoorn-dier in 't gras uitgestrekt, maar het had den laatsten adem reeds vóór eenige uren uitgeblazen; 't was hetzelfde dier, dat ik het eerst geschoten had. Ik nam de hoorns en de tong meê, sneed van de huid eenige smalle strooken af, hing dit te zamen aan een boom op, en begaf mij op weg om den anderen op te zoeken.

Nauwelijks waren wij vertrokken, oñ wij ontmoetten een derden rhinoceros; deze was niet meer dan twintig pas van ons verwijderd, keek ons onrustig aan, en scheen zich te willen verschuilen; 't was een wijfje. Ik wachtte, totdat zij zich had omgekeerd en trof haar achter den schouder; onmiddellijk liep zij op mij af, maar een kogel, midden in het voorhoofd treffende, stuitte haar loop, en op tien schreden afstands viel het beest dood neêr. Het was een geluksschot, want ik had den tijd niet gehad om over de plaats na te denken, waar ik het dier moest raken; indien ik gemist had, zou het mij met zijn langen hoorn doorboord hebben.

Achter de doode moeder bevond zich een jong, dat zich tegen de honden verdedigde en jammerlijk schreeuwde. Dit beestje geleeek sprekend op een gemest varken; de ooren stonden overeind, en de effer, loodkleurige huid glinsterde als een gepoetste kachel. Ik wilde het gaarne levend meênemen, joeg daarom de honden weg en liet een viertal mannen halen, om 't naar den wagen te brengen. Maar terwijl ik mij bij John bevond, die een gnoe 1) wilde schieten, om ook iets te hebben om meê naar huis te nemen, werd mijn rhinocerosje door de hyaena's die hem

1) Door de Kaapsche boeren wilde beesten gheeten, Antilope gnu. Vert.

liever hadden dan zijn doode moeder, verscheurd en opgegeten.

(BALDWIN, *Fachtavonturen in Afrika*).

Terwijl ik, bij gebreke van iets beters, nadacht over het gevaar, dat ik geloopt had, alsmede over de voorzorgen, die ik in 'tvervolg zou nemen, ontdekte ik een afgrijselijken, witten rhinoceros 1), wiens kop door de takken van het kreupelhout zichtbaar werd; hij trad hieruit te voorschijn en naderde tot op een dozijn schreden mijn schuilplaats. Hij bood mij zijn voorste deel als mikpunt aan en deze schoone gelegenheid wilde ik mij niet laten ontglippen, en ofschoon nog eenigszins zenuwachtig, schoot ik mijn geweer af. Het dier viel niet, (och denk ik dat het de hem toegebrachte wond niet lang overleefd zal hebben.

Ik had nauwelijks mijn geweer weêr geladen, of een andere rhinoceros, van de soort die *Keit loa* 2) genoemd wordt, kwam op zijn beurt aan den poel drinken; hij was onmogelijk te dooden in den stand, dien hij ten opzichte van mij innam, en ik moest mij dus vergenoegen met het dier buiten gevecht te stellen door hem een der achterpooten te verbrijzelen. De pijn maakte den rhinoceros krankzinnig van woede; op drie pooten strompelde hij naar mij toe, zich geweldig inspannende om mij nabij te komen. Ik had gaarne een eind aan zijn lijden gemaakt, doch daar ik wist, dat men tegenover deze dieren zeer op zijn hoede moet zijn zoolang hun nog de kracht blijft om zich te bewegen, durfde ik hem niet achtervolgen en besloot geduldig den dag af te wachten, om met behulp mijner honden hem voor goed te doen sneven. Maar hij maakte het mij nog lastiger dan ik had kunnen denken, en de overwinning zou mij zoo duur te staan komen, dat ik mij gelukkig zou geacht hebben, indien ik hem nooit ontmoet had.

Na verloop van eenigen tijd noch olifanten, noch andere

1) *Rhinoceros simus*. Vert.

2) *Rhinoceros Keitloa*. Vert.

groote dieren meer ziende, dacht ik er aan den door mij gekwetsten witten rhinoceros op te zoeken. Ik vond al spoedig zijn lijk. Hij had mijn kogel niet ver weg gedragen.

Op den terugweg naar mijn schuilhoek kwam ik voorbij de plaats, alwaar ik mijn zwarten rhinoceros had gelaten, en ik bevond mij opnieuw vlak tegenover hem.

Hij hield zich nog op drie pooten staande, maar evenals te voren bleef hij aanhoudend in een stand, waarin 't onmogelijk was hem doodelijk te treffen.

Ik trachtte hem dus van de plaats te krijgen, door een zwaren steen naar hem toe te werpen. Op dat oogenblik stormde hij, met den kop omlaag en den hoorn vooruit, met ongetemde woede, eene wolk van stof opwerpende, op mij los. Ik had nog maar even den tijd om te vuren, en voor ik achteruit of op zij kon springen, rende het logge gevaarte tegen mij aan en wierp mij ter aarde. De schok was zoo hevig, dat mijn kruithoorn, geweer, kogeltasch en pet in 't rond stoven; mijn geweer rolde wel tien schreden ver. Daar de rhinoceros er niet in geslaagd was mij te doorboren, redde de onstuimigheid van zijn aanval mij juist het leven. Over mij heen vliegende, werd hij door zijn eigen vaart medegesleept; hij rolde in 't zand, den kop en 't voorste deel des lichaams er diep in begraven. En terwijl hij zich daaruit werkte, vond ik gelegenheid tusschen zijn achterbeenen door te kruipen.

Maar 't afzichtelijke beest wilde mij tot zulk een geringen prijs niet vrij laten; nauwelijks was ik opgestaan, of ik ontving een tweeden stoot, die mij nog eens deed neêrtuimelen, en nu bewerkte hij met zijn scherpen hoorn mijne dij van de knie tot de heup, terwijl hij tegelijker tijd met een der voorpooten mij een geweldigen slag tegen den schouder toebracht.

Mijn ribben kraakten en ik geloof, dat ik op dat oogenblik het bewustzijn verloor. Al wat ik mij herinner, is, dat ik, toen ik het hoofd ophief, een woest geknor hoorde, alsmede het geluid van eene zware massa, die in het bosch sprong. Na vele pogingen slaagde ik er in op te staan; ik zocht een schuilplaats tegen een dikken boomstam,

maar 't gevaar was geweken; mijn vijand, tevreden met de genomen wraakoefening, verontrustte mij niet meer.

Ik had het leven er afgebracht, maar verscheurd, gekneusd, gebroken, gemalen, vernield, kostte 't mij ongehoofelijk veel moeite mij naar mijn schuilplaats te slepen.

Zoolang de worsteling duurde, had ik mijn tegenwoordigheid van geest niet verloren, maar de geprikkelde toestand, die mij had gesteund, was voorbijgaand en maakte thans plaats voor eene zenuwachtige siddering. Ik heb sedert dat oogenblik veel rhinocerossen gedood; maar het duurde ettelijke weken, alvorens ik deze dieren weér met mijn gewone koelbloedigheid durfde aanvallen.

Tegen zonsopkomst kwam de mulat, die mij tot knecht diende, en dien ik op een halve mijl afstands achter had gelaten, weér bij mij om mijne geweren en de overige zaken, waarvan ik mij voor de jacht voorzien had, naar de legerplaats terug te brengen. Ik vertelde hem in korte woorden wat mij wedervaren was. Eerst luisterde hij met een ongeloovig oor naar mijn verhaal, maar een blik op mijn dij deed weldra zijn ongeloovigheid in eene smartelijke verrassing verkeeren.

Ik gaf hem een mijner geweren en verzocht hem den zwarten rhinoceros op te zoeken, hem aanbevelende het beest niet dan zeer behoedzaam te naderen, omdat ik oordeelde, dat het nog niet dood zou zijn.

Eenige oogenblikken later trof een wanhoopskreet mijn oor; ik sloeg mij tegen het hoofd en riep uit: »Mijn God! nu heeft het monster dien armen jongen te pakken!»

Ik dacht niet meer aan mijn eigen wonden; ik greep een geweer, kroop zoo vlug als mijn toestand dit vooroorloofde door de struiken, en toen ik twee à driehonderd meter had afgelegd, zag ik een schouwspel, dat mij nimmer uit het geheugen zal gaan. Te midden van eenig struikgewas, twee meter van elkander verwijderd, stonden de rhinoceros en de jonge wilde; de eerste, op drie pooten, bedekt met bloed en slijk, door een dreigend gebrom zijn woede te kennen gevende; de ander, versteend van schrik en als door betoovering aan de plaats vastgenageld. Ik

Alles vlucht.

kroop van den tegenovergestelden kant nader om de aandacht van den rhinoceros op mijn persoon te trekken, en zoodra ik een goede plaats had ingenomen, schoot ik het geweer af. De rhinoceros sprong naar rechts en links, in den blinde alles aanvallende wat hem in den weg kwam.

Ik hield echter niet op met schieten en zond den eenen kogel na den anderen op hem af; maar hij scheen evenwel onverdelgbaar en ik begon te vreezen, dat hij nooit zou vallen. Eindelijk strekte hij zich op het zand uit, naar ik dacht in doodsstrijd verkeerende; ik naderde thans onbeschroomd, stak reeds den loop van mijn geweer in zijn oor om het laatste schot toe te brengen, toen — o groote God! — het monster nogmaals opsprong.

In haast aanleggende haal ik den trekker over en vlucht; het beest mij achterna. Maar ik behoefde ditmaal niet ver te loopen, de rhinoceros viel dood aan mijn voeten neêr op het oogenblik, dat ik mij in 't struikgewas wierp. Een sekonde later en ik ware onfeilbaar op den scherpen hoorn gespietst geworden.

De rhinoceros is in 't algemeen een woest en gevaarlijk dier; maar deze vereenigde in zich alle hardnekkigheid en blinde woede van zijn geslacht. Het was een wijffe, dat ongetwijfeld een jong had, voor hetwelk zij niet minder streed dan voor zich zelf; ik maakte dit op uit hare met melk gevulde uiers. Hoogst waarschijnlijk was haar kind nog niet oud genoeg om haar te volgen als zij aan den poel ging drinken, en had zij het mischien in het kreupelhout verborgen.

(ANDERSEN, *Avonturen en jachtpartijen in Zuid-Afrika.*)

Evenals den olifant, vallen de Abessyniërs ook dit woeste dier met het zwaard aan.

Den volgenden dag, den eersten Januari, waren wij vroeg uitgegaan.

Versche sporen waren er genoeg aan den oever der rivier, maar er was geen enkel spoor van een olifant bij. Na lang gezocht te hebben, hadden wij den oever verlaten, en slenterden behagelijk rond, terwijl wij de rijpe vruchten

sloegen van de baobabs, en de gom van de accacias aflazen, waarmede deze boomen bedekt waren; blinkend geel als topaas, herinnerde zulks aan de boomen in de tuinen der tooververtellingen. Iedere aggagir vulde daarmede de leëren schabrak, 't eenig sieraad van zijn zadel, en had zijn lading ingenomen, toen TAHER, de oudste der Chériffs, stil hield en ons een doornig netwerk van takken en bladeren wees, dicht waarbij zich eene vormlooze massa liet zien. Ik steeg af, en, vergezeld van SOLIMAN, naderde ik zeer voorzichtig. Bij het dichte struikgewas gekomen, ontdekte ik twee neushoorns, in diepen slaap verzonken en verscholen onder het dikke kreupelhout, alwaar zij zich naast elkander hadden neêrgelegd. Ik beval SOLIMAN naar den aggagir terug te keeren, te paard te stijgen en mijn ros voor mij gereed te houden; ik naderde de dieren nu weder zeer stil tot op minder dan dertig meters afstand. Misschien gevoelden zij te midden hunner droomen de tegenwoordigheid van den vijand, want zij stonden eensklaps met verwonderlijke snelheid op en uitten een oeief, oeief, oeief, zoo schel mogelijk, terwijl een hunner op mij af kwam.

Op den kop, die door twee hoorns beschermd werd, aan te leggen, zou dwaasheid geweest zijn; en ik zond hem daarom een kogel door zijn keel. Dit schot deed het dier afdeinzen, zonder echter eenig nader resultaat te hebben. Beide neushoorns verwijderden zich daarop zoo snel zij konden.

Tayau! Tayau! Hen na!

De gom wordt weggeworpen; de aggagirs snellen het paar achterna. Ik stijg weêr te paard zonder mij den tijd te gunnen 't geweer op nieuw te laden en ik geef mijn ros de sporen, ten einde de anderen in te halen.

Het terrein was slecht voor zulk een rit; de mimosa's, ofschoon tamelijk wijd verspreid, bleven zeer gevaarlijk, daar de takken laag boven den grond hingen, en zij zoo zwaar gedoornd waren, dat het gevaarlijk was daarmede in aanraking te komen. Ik bleef een poos achter, maar na een mijl rijdens was ik uit het struikgewas en op de open

vlakke gekomen, zoodat ik nu spoedig de aggagirs had ingehaald.

Er vertoonde zich nu een schouwspel, geschikt om een jager het hoofd op hol te brengen. De beide neushoorns vluchten zij aan zij, evenals vormden zij een span, en springen met eene duizelingwekkende snelheid op tien meter afstands van TABER vooruit; deze drijft met den degen in de hand en met vliegende haren zijn paarden midden door de stofwolk, die de beide dieren opwerpen. RODAR, met den lammen arm, de teugels opgehangen hebbende aan den gierenklauw, die de overgebleven rechterarm moet voorstellen, volgt zijn broeder van nabij, ABOU-DO is de derde; zijn sporen bewerken het paard, dat hij door luid geschreeuw nog meer tracht aan te zetten, terwijl hij, met den langen degen omhoog, voorovergebogen, zich gereed houdt van 't paard te springen.

Mijn sporen! mijn sporen! Deze mogen thans hun plicht niet verzaken. Op voorbeeldige wijze aangewend, doen zij Tetel mirakuleuze sprongen maken en in een oogwenk ben ik in 't midden van de mannen, paarden en bloote zwaarden. ABOU-DO voorbij rennende, die voelt dat zijn paard zwakker wordt, en wiens gelaat wanhoop uitdrukt, plaats ik mij naast RODAR, dien ik ook al spoedig vooruit ben.

De beide troepen worden door naijver aangegrepen, want het geldt hier wie 't winnen zal. ABOU-DO wordt dol nu hij ziet dat TAHER vooruit is. Ik tracht een der neushoorns links vooruit te komen, ten einde den tweeden kogel van mijn karabijn van zeer nabij op hem af te kunnen schieten; maar 't blijkt onmogelijk de beide dieren, die steeds in gelijken draf voorthollen, in te halen. Al wat wij vermogen, is steeds op drie of vier schreden afstands achter hen te blijven. De eenige kans, die ons rest, bestaat daarin, dat wij onze snelheid bijbehouden tot het oogenblik, waarop de vluchtelingen vermoeid zullen geraken.

Wij hebben reeds twee mijlen afgelegd, maar van vermoënis ontdekken wij nog geen spoor; zij blijven doorhollen, met dezelfde snelheid altijd even vlug doorspringende, nu eens over de vlakke, dan weder door de strui-

ken of het lage, doornige houtgewas, wat onze paarden op eene zware proef stelt.

Ons leger gaat uiteen; wij verspreiden ons; enkelen bewaren nog hun plaatsen. Wij komen op den top eener heuvelreeks, wier helling zacht naar de rivier afglooit. Aan den voet der helling bevindt zich een dicht begroeid bosch van nabaks. De vervolgden verdubbelen hun snelheid en zijn op het punt deze ondoordringbare schuilplaats te bereiken. Wij zelf, het rietbosch bemerkende, dat een eind aan de jacht zou maken, verdubbelen insgelijks onze pogingen.

Twintig minuten reeds duurt deze wilde jacht. Het paard van SOLIMAN geeft het op. Tetel is niet een van de snelvoetigsten, maar er zit pit in hem en hij toont zijn kracht, want ik weeg althans 25 pond meer dan de anderen.

Vier onzer en niet meer dalen den heuvel af. TAHER is altijd voorop. ABOE-DO is de laatste, want zijn paard vertraagt; maar hij springt in vollen galop er af, en snelt te voet, vlug als eene antilope, vooruit. Eerst dacht ik, dat hij de paarden vooruit zou komen, en de eer van 't eerste schot zal hebben, maar de afstand is te groot, zoodat de paarden 't nog winnen.

Er zijn niet meer dan drie jagers, de beide Cherifs en ik. Ik heb de tweede plaats aan RODAR moeten afstaan, maar volg hem van zeer nabij. De spanning is op het hoogst, want wij naderen de nabaks. De neushoorns geven blijk van vermoeidheid; met den neus op den grond loopen zij snuivende voort; het stof vliegt voor hen op. Had ik maar een versch paard! «Een paard, een paard! mijn koninkrijk voor een paard!»

Het dichte boschgewas is nog geen tweehonderd meter meer van ons af; onze paarden zijn op; het mijne wankelt en struikelt. Maar de neushoorns stappen reeds, ook zij zijn vermoeid. Moed gevat TAHER! vooruit, vooruit! Hij is de beide dieren op de hielen; over den hals van het paard zich buigende, den degen uitgetrokken, gereed om den slag te slaan wint hij op den achtersten. Twee sekonden nog en de vluchtelingen zijn ontsnapt. Nog eenmaal de krachten

ingespannen, en het zwaard schittert, juist op 't oogenblik dat de achterste rhinoceros in de nabaks verdwijnt. Hij ontving in 't kruis een snede van een voet lang.

Nog twee honderd schreden en de overwinning ware aan ons geweest! Niet geklaagd! »Bravo TAHER!» roep ik dezen toe, uw houw was meesterlijk.

In weêrwil van onze nederlaag heb ik noch vroeger, noch later, met grooter genot gejaagd

De rit was boven beschrijving vreemd, maar het vreemdst van alles is, dat een man, met geen ander wapen in de hand dan een zwaard, de sterkste dieren der schepping durf aanvallen en hen kan overwinnen. De rhinoceros is van alle dieren het moeilijkst met het zwaard te treffen, en wel ten oorzake van zijne onbegrijpelijke snelheid. Den Cheriff, die er vele gedood had, was zulks echter nimmer gelukt, dan na eene vervolging van langen duur. Is het dier vermoeid, dan keert hij zich om en staat zijn vijand; een der aggagirs treedt uit den troep en snijdt hem het kniegewricht door; maar terwijl in zoodanig geval de olifant zoo goed als ontwapend is, loopt de rhinoceros ook op drie pooten nog zoo goed, dat zulks een dubbel gevaar voor den aanvaller oplevert.

Wij hebben in Abessynië slechts één soort van rhinoceros opgemerkt, n.l. den zwarten met twee hoorns, dien, welken men in Zuid-Arika *Keitloa* noemt. Zijn hoogte, tot den schouder gerekend, bedraagt gewoonlijk een meter en zeventig tot tachtig centimeter. Ofschoon verbazend plomp van bouw is hij zeer vlug in zijne bewegingen, zooals wij zoo even gezien hebben.

Er bestaat geen dier, dat een slechter karakter heeft; het valt aan zonder getergd te zijn. Het ziet vijanden in alle mogelijke schepselen, en ofschoon hij een slecht gezicht en een middelmatig gehoor heeft, ortdekt hij toch reeds ieder wezen op een afstand van vijf of zes honderd schreden, als n.l. de wind gunstig is; want dit dier is onbegrijpelijk fijn van reuk.

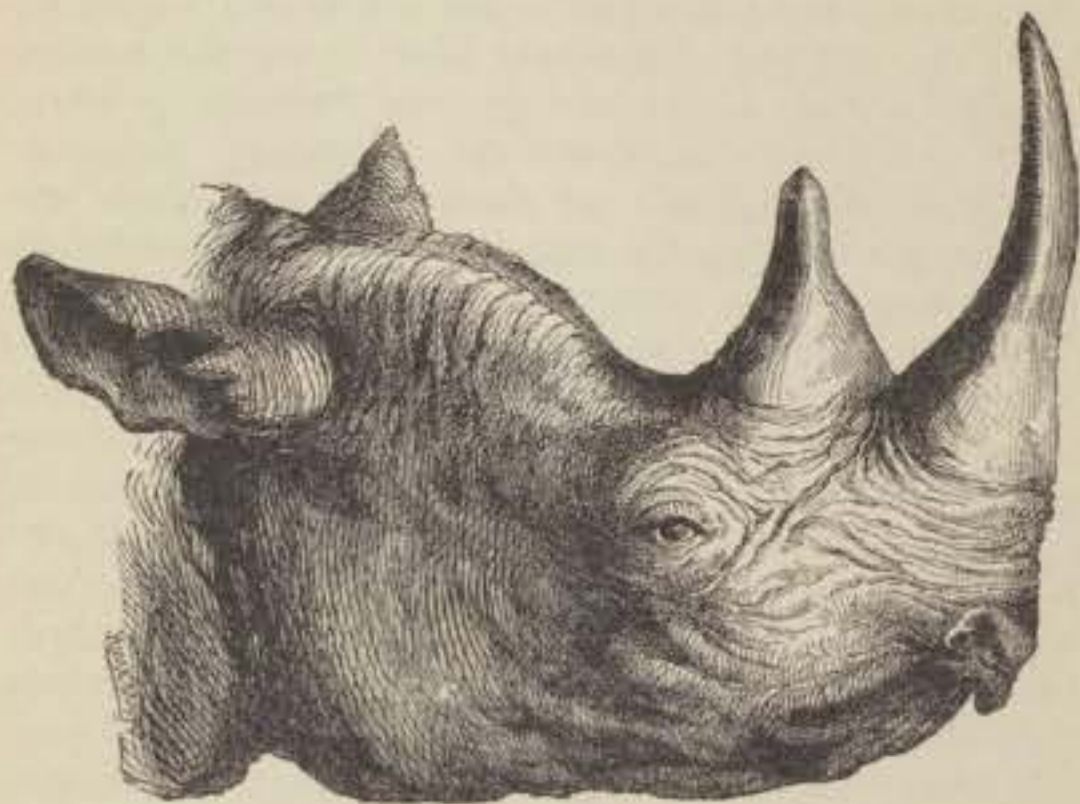
Hij heeft niet noodig het voorwerp, dat zijn toorn opwekt, te zien; gaat gij door het gras of het dichte kreupel-

Een woeste jacht.

hout, dat u aan zijn oogen onttrekt, dan ontsteekt hij in woede zoodra hij u geroken heeft, en onder 't uiten van een driemaal herhaald geblaas gaat hij onmiddellijk tot den aanval over. Daar het bijkans onmogelijk is hem te doden, wanneer hij tegen den jager inrent, is zulk een onverhoedsche aanval, in een doornig struikgewas, vooral wanneer men te paard is gezeten, niets minder dan aangenaam.

Deze soort leeft gewoonlijk paarsgewijs of in kleine families, bestaande uit mannetje, wijfje en jong. De moeder

Kop van een Rhinoceros.

is boven alle beschrijving woest, zeer gehecht aan haar jong, dat zij met innige teederheid beschermt en verdedigt.

Des avonds, een paar uren na zonsondergang, gaat de rhinoceros uit om te drinken. Hij verlaat alsdan zijn schuilplaats, die op vier of vijf mijlen afstands van de rivier is gelegen, en begeeft zich naar het water langs zelf-gebaande wegen, terwijl hij zorg draagt dikwijls van weg te veranderen. Wanneer hij zijn dorst gelescht heeft legerd hij zich bijna altijd een poosje onder een boom, op eene plaats

in 't midden van den bedoelden weg uitgegraven op niet te verren afstand van den boom, dien hij sedert eenigen tijd bezoekt. Over dien kuil wordt een houten hoepel gelegd, die aan den binnenkant bezet is met een menigte scherpe punten, vervaardigd uit eene elastische en sterke soort van hout; deze punten zijn straalsgewijs geplaatst; men stelle zich dus een rad zonder naaf voor, welks zeer scherpe spaken elkander bijna raken. Op dezen toestel, die nauwkeurig binnen de opening sluit, wordt een strop gelegd, 't uiteinde van een buitengewoon sterk kabeltouw; 't ander uiteinde van dien kabel heeft men aan een gevelden boomstam bevestigd, waarin eene diepe ringsnede is aangebracht om het touw op te nemen. Ter zijde van het rad graaft men vervolgens een sloot, waarin de boomstam, die van vijf tot zeshonderd pond weegt, wordt gelegd. Alles wordt door middel van een boomtak met aarde bedekt. Dit laatste is noodig, omdat elke menschelijke aanraking door den rhinoceros zou worden geroken, en het dier na zulk eene ontdekking eenvoudig heen zou gaan. Op de aarde eindelijk, die den strik verbergt, legt men een weinig van de zoo even vermelde mest, al weder met behulp van den tak.

Als het dier niets merkt, loopt het over het rad, zakt

aan de wortels, blijft vast zitten in de struiken, doet dienst als dreg, en mat ten leste den rhinoceros af.

Den volgenden dag ontdekken de jagers gemakkelijk het breede spoor, dat door het blok is gemaakt; zij hebben het dier thans in hunne macht en dooden het door middel van de lans of den degen.

(S.S. BAKER, *Reizen ter opsporing van de Abessynische nevenstroomen van den Nijl.*)

De Hippopotamus of het Nijlpaard.

Minder gevaarlijk, maar schilderachtiger en eigenaardiger is de jacht op het monsterachtige Nijlpaard. Deze jacht heeft gewoonlijk in booten plaats. In den regel vreesachtig, valt het geweldige dier nu en dan de booten aan, die zijn rust verstoren.

Een oude blinde sjeik, die ons dikwijls van den tegenover liggenden oever kwam bezoeken, vond eens op onverwachte wijze den dood, toen hij met zijn zoon van de markt te Tioefikia terugkeerde. Ik wandelde langs de kaai, toen ik, een groot gedruisch hoorende, mijn oogen naar de rivier richtte. De overblijfselen eener boot dansten op de sterk bewogen wateren. Op dit oogenblik werd de rivier doorploegd van eene menigte kano's; sommigen haastten zich hulp te brengen aan twee menschen, die in den stroom spartelden. Een nijlpaard had de boot geënterd en haar verbrijzeld; de ongelukkige sjeik, die niet in staat was zich te redden, werd op hetzelfde oogenblik als het boord gegrepen. Zijn metgezellen schoten dadelijk toe om hem te redden, maar te vergeefs. Zijn wonden waren zoo ernstig, dat hij dien zelden nacht nog overleed.

Op zekeren nacht lag ik in de dahabièh 1) in diepen slaap gedompeld, toen ik plotseling gewekt werd door een hevig geklots van het water tegen de boorden van het vaartuig; op hetzelfde oogenblik liet zich een woest gebriesch hooren. Ik sprong overeind en zag een nijl-

1) Groot Egyptisch vaartuig.